

هیر وکی

ما یه ره شه چلو له که

به پی نووسی

هه هه دی به هره ناسی

نووسی

تازر با یجاف شه هید

وهه گیری بو نووسی

محر توفیه ووردی

چیرۆکی

ما یه ره شه جگوله که
به پ نووی
سه مه دی به هه دهی

نووی هه زه با یجانی شه هید
وه رگه یه یه کوردی
مه توه یه یه ووردی

insititut kurde de paris

چیر وکی مایه ره شاه چلو له که

.....

شاه و شاه و س چله یه. ده ناو جه رگه ی
ده-یا وه مایه پیره دوازده هزار تا په که
نه وه و کور و کچه کافی له ده وره ی خوی
کوسرد بو تا وه و چیر وکی بو ده پیرتن و
ده یگوت: (په کی بو په کی نه بو)
مایه کی چلو له ی ره ش هه بو، ده گه ل
دایس ده ناو جو باریک دا ده ژیا. نه و
جو باره ش دا له دیواره کافی به ردس کیویک
هه ل ده قوی و به ناو دولیک دا ده چوه
خواره وه. مالی مایه چلو له ره شه که و دایس
له په ناس به ردس ره ش بو. له زیر میچکی
له لم دورت سرا و ده نووتن. مایه
چلو له که زور خه مبار بو چونکه هیواس
هر به رزی ته وه بو؛ که روشی له روژان
تیسکی روژ ده ناو ماله که یان دا به چاو ببینی !!

جو بار - روبر - بار باره ش به سه رچا وه ش ده یس

دايك و كوره له به يانيه وه هه تا ئيواره
 به رواي به كه وه بوون، جار جاره شي دواي
 مائه كافي ترين ده له وتن و ده ناو پار چه
 كاهه يه ك هاتو و چويان ده سرد. نه و منواله
 تا قانه بوو. چونكه له وه ده هزار هيلكه ي سه
 دايكي سرد بووي ته نيا نه و منواله به ساغي
 مابوه وه. چه نه روژيك بوو مائه چكوله كه
 هه ر بيري ده سرده وه، كه ميئن ده دوا،
 به ته مبه ط و دلته نكيه وه له ولا ده چوو
 بو نه ولا. زور جار له دايكه كه شي به جي
 ده ما. دايكه واي ده زاني بولو تا قانه سه ي
 نه خو سه و زور ي ناچي چالك ده بيته وه.
 به لام توو سه ز ده ردي مائه چكوله كه له لاي
 تره وه بوو. روژي سه له به ياني هيستار وژ
 هه له هاتوو مائه چكوله كه دايكي له خه و
 رايه راندو ي سي گوت: در دايه ده مه وي ده گه ل
 تو چه ند قه يه ك كه م ا ..
 دايكي به چاوس به خه وه وه گوتی: « قه كه ت
 هه لگره بو دواي، نه وه با شتر نيه چينه گه ران؟ ..»

ما یہ جولو کہ گوتی ، د نہ خیر دایہ من تیر
 مہ نہ تہ ران ناکم دہ ی تیر بہ جن بہلم .
 دایک گوتی : « دہ دہ ییر ہ بروں ؟ »
 ما یہ جولو کہ گوتی : « دہ مہ ویت بروم وق
 بگم دوا ی تہ و جو بارہ لہ کوی یہ ؟ کائیا
 دہ زانی دایہ من چہ نہ مانگہ بیر لہ وہ دہ کہ مہ وہ
 بہ لدم ہرم لہی دہ زنا چیت ؟ بوی بریا رم
 وا داوہ کہ نوم بہ تاقی تہ نیا بروم و دوا یہ کہ
 پہ یا بگم ، دہ مہ وین برانم لہ جگہ کافی تر چن
 مہ یہ وجہ روو دہ دا . دایک کہ س ی کہ فی و گوتی :
 « منیں کاتی منداں بوم کہ لی برواں وام لہ
 میکا برو - تاخر گیا نہ کہم جو بار نہ ہری
 مہ یہ ونہ بن - تہ وہ یہ کہ دہ یجن . مہ میہ
 دہ روات ، دوا ی نایہ ت لہ ہیج شوینک دا
 ما یہ رہ شہ جولو کہ گوتی : « دایہ
 گیان تاخر نیمہ مہ موشتی دوا یہ کی ہر
 لہ بو مہ یہ ، مہ و و روژ دوا بیان دیت ،
 سال و مانگ و ہفتہ ش کو تاییان دیت . »
 دایک : « تہ وقہ قورانہ چیلہ مہ کہ

هه لته و با بروين بوته ان - كاتي گه رانه
 نه ك نه و جو ره قه ي بايه خانه ت يا « .
 ماسيه حلو له كه گوي : « نه خير دا يه
 من له و جو ره شه رانه وه ره سم . ده مه وي
 بروم و بزانه كه هه گه كافي ترين چي هه يه . له
 وانه شه وات به ير رابيت كه شه وقانام
 كه كيس تر فير س روم ؟ به لام شه وه شن
 بزانه من ما وه په كه شه و . يرانام به ميگه ديت .
 گومانيس نيه گه لي ست كه م و شه ويشن فير بو مه .
 بر و نيه شه وهم بوده كه وتنه كه زياتر ماسيه
 كان له كاتي پير دا ده رس ده بن و گه لا
 ده كه ن وه ده لين كه زور ترين ته مه ي
 خويان ي سوور بر دونه هه . بو ي
 ده گرني و جوين ده دن وه له ده ست
 هه هو كه س كاله ده كن . ده ي تي گه م
 تا يا ريان شه وه په كه ده نا و يه ك پارچه
 زه وي ته ك و ترووك ژيان به يته
 هه رو بيه شه وه رو ي يته وه وه تا

دا ايڪن ما ٿي هڪو لهه گوتی: « ڪه به رخ به ه
 نه ونيو ه گيان له به ره ده په وڻ پيٽه گوتی؟
 هر روز به من ده لپت: ده هه وڻ بروم و نزانم له
 دنيا چي هه به؟ به راستي ڪه کافي پرو وڻ وڻن ابا،
 دراوسي ڪه گوتی: « بچو له ٿي ناليين له ڪه
 به وه بويته نانا و پور و ٿي ته ت نانا دارنه ڪر دوه؟
 ما ٿي هڪو له: « نزانم نازانم هه به ست له (نانا و
 پور ٿي؟) من له وگه ٿانه وه رزم، هڪله
 نايان ڪم، ده هه وڻ لکي به به خياري به ريتي
 ڪم وڃا وڻ پريته وه، ناهه وڻ وه ڪ پير ٿي و ڪه چي
 هر نه و ما ٿي ڪو پره و ڪه پره ٿي ٿان ٿي ابا،
 دراوسي: « وه وه... له وقت به ٿانه ده ٿي ابا،
 دا ٿي: « هڪ ڪات نه وه به مٿانه ده هات ڪه
 تاقه ڪور په ڪم به وڃه ٿي به ڪه ريت؟ نازانم چه
 ڪه ٿي ره ڪه نراپ سا بوني له ٿي ٿي سا دا وه ابا،
 ما ٿي هڪو له: « هڪ ڪه ٿي سا بوني له ٿي ٿي من
 نه دا وه، نوم پير و هوش هه به وڻي ڪم، جا وڻي
 لاهه وڻت ده ٿي ابا »

دراوسى رووى رده دايكى ماسه هيلوله كه :
« خوشكام نه و چه له زونه (۱) زوله پيچ پيچ
خوار دوه ت له يا ده ؟ » .

دايك : « باش بوس چوپت ، هه مووات به
دواى كوره كه مه وه بوو - نازانم بيلم خواچى لى بيات ! »
ماسه هيلوله : « تى پيچى دايه ! نه و ته نيا دوشم بوو » .
دايك : « دوشايى ماسه و چه تيانو كه مان نه
بيتبوو وايستمان ! » .

ماسه هيلوله : « ميشى دوش مانيه ق ماسه و
مه تيانو كه م نه ديرو با نازانم بوچى ده تانه وى
سه ره و بيچاره په بون ؟ » .

دراوسى : « قه كانت وه كه كاسى بون وان ! »
ماسه هيلوله : « توخوت قه س رابرد ووت
هينا په وه مه پيدان » .

دايك : « چه همانه كه بكوژين ، وه گه ر له يادت
نيه كه يره وه وى ده خولايه وه چى ده لى ؟ »
ماسه هيلوله : « كه واته ميشى بكوژن ! نه وقانه
نه و ده پيچ ميشى ده كيم ! »

را ، چه له زون : مه تيانو كه په .

با چیکه ده رده رتیان نه دم، مه را و
 هوریا مایه کافی تریشی بو نه ونا وه را ایسا
 قه مایه چکوله که مه موویانی په ست و توره کرد
 یه کی له مایه پیره کان گوتی: « واده زانی
 بزهریمان به تو رادینه وه؟ ». دوه مهلی دای؛
 ته نیا مه قازله یه کی بچووک به سیه تی!! «
 سیه ۲: « خانم به داغه وه وادیاره مندا له که ت
 وه کو و ده کی په ووه رده نه کرده بوی ده کی
 زابه ریست - خراپکی باشیش! «
 دراوس: « زور به خودا داده شکمه وه که
 دراوسیه کی وه کتوم مه یه! «
 چواره ۴: « هه تا کار له کار نه کاره اوه بابینیریش
 بولاس مهیتا نو که پیره که! «
 مایه کان هاتن سو بوونه وه ویستیان
 پر به نه مایه چکوله که و بیگرن، به کام دوسته
 کافی بوپاریز کار سردنی ده وریان داو نه و
 نا وه دووریان خسته وه، دایکی مایه
 چکوله که ده گریا و نه سه وچاوس خوشی ده داو
 به ناله وه ده یگوت: « هه س روله رو، خه چیکه

مگر رگوشه کم له ده ت جی ا جا هی کیم ؟

قوری کوس کیم به سه رس خوم دا ؟

ما یه هیوله : « دایه گیانا بو من سین ورو رو

مه که بوته و ما یه بی هوشانه بگری ا . »

ما یه ک له دووره وه خیرانه : « قسه ی

قور مه که خوه مندا ا . »

روه م : « نه که بروی په حیمان ده بیته وه

نه که ر جاری تر هاتوه ماوت ناده نی ا . »

بیته م : « نه وئیکانه هه واس کاتی لاری به

که وتوته که لته ... مه ورو له مه ورو . . . »

چواره م : « ایم نالین لیره چه خه رایه کت دیوه ؟ »

پنجه م : « دنیا په کی تر نیه دنیا هه ر

نه وه به وکوری باش به واز بیته له پر وژر ه کت . »

شش شه م : « نه که هوش هاته وه هرت و

که رایته وه دواوه نه وکاته بومان ده رده که وی

که ما یه کی تر وئیکه یستووی . . . »

هه هه م : « تومان خوش ده ویت بروی زور

زور غه ری بیت ده که نی . . . »

دایک : « کورم بز ه بیت به من دایته وه . . . پیرکین

وه ک من به جی مه هیله . . . »

ما يه مېکوله که ئیتر کارن پیا ن نه ماو
 مه نه دوستکی خوشه ویتی ماوته مه نې خوی
 تا کووو و لوده که (صافله) له گه لیا
 چوون و به ریا ن کرد ، نه وس ووه گه رانه وه .
 ما یه مېکوله که پیتی جیا بو و نه وه ن
 ئی سگوتن : « دوسته کاتم به هیوا به یه تر
 ماد بو و نه وه ، هیوادارام فستان له یاد نه چی »
 دوسته کاتی : « چون تو مان له بیر ده چیت
 نیمت له خهوس کیر و خکی راپه راند ، فیری گه لی
 منتت کردین ، پیتی له وه مه تا بیر یثمان
 لیبی نه ده کرده وه ، تو ماید مان وایه دوو
 باره بت بیننه وه - ئه ن دوستی راناو
 ئی باک دیرمان . »

- ۷ -

ما یه مېکوله که له تافله که چوه خواره وه و
 که و ته ناو گومیس پر له تاو ، له مه وه ل جارا
 له تا ده ت و پی س خوشی وون کرد ، به لام
 له دوا یی ده تر سرد به مه له کردن و گه ران به
 چوار ده وره سگر مه که دا تا ته واته نه ی
 دیوو که ته وه ده گونجی نه و مه وو تا وه
 زوزره له یه ک شوین دا کو بیته وه !

هزاران ماسی پا نوکله ده ناوگومه که دا
 ده خو لانه وه ، کاتی هاویان به ماسیه چکوله
 ره شه که که وت کالته یان پی سردوگوتیان ؛
 « نه وره نکهت پیر وزی نازانین تو چه
 جو ره گیان له به زکیی ! »

ماسی چکوله که سه رزه نشتی کردن و پی ی
 گوتن « تمامان لی ده که ن زمانتان بگرن و
 نا ما قوولی مه که ناناوس من ماسی ره شه
 چکوله په ، یوه شه ها وه کانتان بلین ! »
 په که لی له ماسیه پا نوکله کان گوتی ؛ « ئیمه
 به یه کتر ده لین ماسی پا نوکله ! »

دوهم : « مه وو نما نه دان و پاپه به زین ! »
 سیمه : « له ئیمه جوانتر ده ته واوی چا ندانیه ! »
 یوارهم : « وه کوونا شیرینی و نا بوودو بوود له نین ! »
 ماسیه چکوله که نا چار هاته قه ؛ « من شه چ
 پیرس نه وهم نه ده کرده وه که یوه تانه و
 نه ندازه په خو په رستین ، قه نیا کا ده تان
 به نمم هونکه قه کانتان له نه قامیه وه یه ! »
 ماسیه پا نوکله کان تیکر هاواریان سرد ؛

دا ، که فحیه ماسی - - که که ته شی - که له
 بوقی ده بیت

« پیه فی ئیجه نه زانین ... نه زان .. وانیه ؟ »
 مایه چکوله: « نه گه نه زان نه بوونا پیه ،
 نه وه تان ده زانی که ده جانی نه ورو را
 که سانی تریش هه من ، که دوا رو ژبان زور
 روونا که به لام به داخه وه ئیوه هه تانا وه
 کانیستان هه فوتان ئیه! »

مایه یا نوکله کان ~~نه~~ زور تووره بوون به لام
 چونکه بویان ده کهوت مایه چکوله که رات
 ده لیت له سه رین گه وه بوس هاتن و پ بیان
 گوت: « له پنه ره ته وه تو فوت به بی سوور
 ما نه وو ده کهس ، ئیجه به به یانیه وه هه تا
 ئیواره ده ناو نه وگیتن په ده خو لینه وه
 به لام به غه یرن فومان و با فومان و رایمان
 نه بی که سه ترمان به رها و نا کهوت ، مه گه
 که ره ریز که راه کان نه بیت ، نه وانه ش

له لاسی ئیجه نه وه نه بی ترخن ناویان نا به بن! »
 مایه چکوله: « ئیوه که نه توانی که له و
 گو مه ده که ون چون رووی نه وه تان هه پیه
 لاف جبان که ردی بی به ون ؟ »
 مایه یا نوکله کان: « ئایا به غه یری نه دگومه
 جانیکی تریش هه پیه ؟ »

ما يه جكو له كه : « له لاس كه ماء وه ده بي بيرى
 ته وه بجه نه وه كه ته وئا وه له كوسى وه ديت ،
 له ده ره وه س ته وگر مه ش زور شته هه يه «
 ما يه يا نوكله كان : « پيمان ناليس له ده ره وه
 هين مه يه ؟ ئيمه هه گيز ده ره وه س تا ومان
 به يا و نه ديمه ... وادياره هرت لي صواوه وشتي ! »
 ما يه جكو له كه ده تنى كرده سيله نين ،
 له يا جان بيرى كرده وه با شتر ته وه يه
 ته وانه به هين بهيلىك و بر واه به لام پيش رو
 يمتنى ده كه ل دا يه كانيسان گفتم و گويك
 بقات بوي بي س گوتن بده سيم نالين دا يه
 كانشان له كويني ؟ «
 له نا كا و ده نك و فيره س بوغك ته وى له
 جگه كه س رايه راند بوغه كه له رومى بگره كه
 له سه به رديك و يتا بوو ، خوس هه لدا يه نا و
 گوغه كه و له ما يه كه نزيك بوه وه وي س گوت
 « و ا بيره ... فه رمايشته هيه ؟ »
 ما يه جكو له : « له لاوت لي بي نما نى مه زن »
 بوغ : « يتا كاتي ميچكه ميچكه كردن نيه ،
 ته س گيان له بهرس بي ره كه زوكه س و كار
 هيت لي قه و ما وه ؟ قه يرو بووچ ده له بيت ؟

من نه وهنده ته مه ن زوره كه تي گهه م كه جهان هه
 نه و گومه به وبه سا و ابوتوباشتره دواس كارن
 هوت بكه دن و برويت وه مندا له سا نمان له گيه ده زنه كه م
 ما به خكوله كه : ا سه ده وهنده ش ته مه انت بي
 هه نه و بوقه نه زان و دوا كه وترو م ا .

بوقه كه توره بوو به لماري ما به خكوله كه م
 را ، نه ويشي كه كانكي خوار دو به وينه م برووكه
 بومي ده رچو و ا م و كه زو كوزي هوار ده وري
 گو مه كه م به سه ريك دا خست و كه وته وهري ا

- ۳ -

ر ووباره كه به نا و پيچي زور بوو تا وه كه م
 به نه جار نيا تر بوو ، نه كه ر بت ویتا به
 له سه ريوه كانه وه چا ويك به زووباره كه دا
 بخيني به به مني ده زوو په كي عی ده هاته
 به رچاو . له جگه په ك تا شه به ددین زور
 زل له چيا كه چيا بوو وه ، كه وتبوو نا و
 ر ووباره كه و كر دبوو په دوو كه رت . مار
 ميكه په كي زيش به قه ده ر چه گيك ده بوو
 رعنی خون به به رديه وه نوو ساند بوو ، كه رمای
 روژ كه يف خوشی بر دبوو ، چا ویش بر یوه
 قرئالیک كه ده نا وزیخه كان نا و نا ق

ويتابو ، نه خوښي که تاوه که قو لاي

که م بوو. بوټيکي شي راو سردبوو ده پخوار د.

مايه جلوه که جا وې به تر نراه که و ت

تراو له دووره وه له ويني کي کرد. تر نرايش

له لايته وه سه رنجيکي داي و يي سوت :

« ما يه کي بو واي شه رس ؟ وه پيښه وه با

قه دو باله نه نيم جلوه ... ده وه ره با .. »

ما سي جلوه : « ما م پت نيه وا ده روم و ده

که يم به تاو زه من کي ، جا بوي نا مه ويته

بېم به خو را کي ته روکي وه ک جه نايته ! »

قر نرال : « بومي ته وه نه ده دین و تر شوکي ؟ »

ما سي : « نه به دین و نه تر شوکم هه رچي به

ما و ي ديم و هوم هه تري جا به لايان ده يلیم ! »

قر نرال : « ده فه رهو با نرانم جاوتان به چي

که وتوه ، هوستان چي ده لیت ، بو چي وا

تي ده که سي راوي تو کليم ؟ »

ما سي : « به سه خوت به درومه له مه که ! »

قر نرال : « ده به ست له بو قه يه ؟ تو نزل بو ويته

به لدم زور قيم له بو قه و هه ميه پيښه م راوه

بو قه ! مونکه واده زانن که جوان ترني و به اختيار

ترني کيان له به رس سه رزه ويني ، که چي

من ده مهوئ پیمان به طبع که نه و جهان نه له
 ده ست که سانی ترینه ، جا تره تره وه
 وهره پیه وه گیا فوفو مویتم !!
 قرژال نه وه سوت و خور سورانه وه و
 رووس کرده لای مایه که ، ده ستی سر ده
 حاقان بیکه نین ، مایه که سن ناچار ده ستی
 سر ده بیکه نین و رووس له قرژال سر ده ، بیچاره ی
 و دک تو تائیس له ریم رویشتن به نه دیت
 که چی ده ته وس بزای جهان به ده ستک وه په ؟
 مایه بکوله که نه حق له قرژاله که دوور
 که وته وه ، له وساته دا بیه ریکه که وته
 سر تا وه که و ، له ناگاو لیله نیک به تین
 قرژاله که ی له زرخ ولم برده خواره وه با مار
 مبلکه که سن له باری قرژاله که وه نده
 عیرا سات خون ی نه گراو ده ستی سر ده
 بیکه نین ، خزی و زورن نه ما بو که بیه و تیه
 ما و تا وه که وه ، قرژالی تایین توانا نه وه ی نه بو
 له نا و زرخ وله که ده رچی ، ما که سه رنجی دا
 دیتی و اضالیکی شان له هر کناری رو و باره که
 ویتا وه ته ماشا س نا و تا و قرژاله که ی
 ده سرد ، بز و مه ریکیش له تا وه که نریک ده بنه و

طووزی خویان غسته ناوئاو که تیریان خوارده و
 ده نگی مع معو باعه باعیان له دول و شیوه که
 ده نگی ده دایه وه. ماسیه کیوله که نه وه نده
 خوی راترت له تا بزین و مه ره کان ئاویان
 خوارده وه و رویتن. نه و کاته با نگی مار
 میله که ی کردوی سگوت « مار میله گیان
 من ماسیه کی ره شی چله م ، واده روم بو
 نه وه بزایم دواي نه و رووباره له کوی په
 وام به دلادیت که توگیان له بو ریی به
 هوش و زانانی بوی ده مه ویته پرسیارکیت
 لی بلم « .

مار میله « ده ره ره چی ده ته و پرسه «
 ماسیه که گوتی « له ریغام را گه لی په رنده ی
 گوشت خورو ، مار ماسی ، ماسی گره

هەن کە میان نەتوتە مەترسێه وه ، ئەگەر
تو لەبارەى ئە و دوژمنانە وه ئى دەزانی تەگایه
بوم باس کەى .»

مارمیلکه گوتى : « ماری ئاوى ، پەرندهى

ماسى فور ، لە ناو هین هونکە مار ماسیە زله

کەن دە ناو لاهریا دا دەژین ، بە لایم لەوانه یه

ماسى گره هه بێه بوی ئاگا دارى خوت به

نه وه ك هه ل بفریویى و هیه ناوکیه یه وه

پەرنده یه ك هیه ناوى پەرندهى (هقا) یه .»

ماسیە گوتى : « بێم نالیى پەرندهى هه قا

هیه و چون خاوهنى کیه یه ؟»

مارمیلکه : « پەرندهى هه قەلەبن گەردەنیه وه

کیه یه ك هه یه كه ئاویى زورده گریته ،

دە ناو ئاویش مە لە دە کات ، گەلى جار ماسیە

وورده کەن نازانن و دە چنه ناوکیه كه یه وه

کاتیکیان زانی چو ونه ناو زگیه وه و بوو نه
 خوراکی ! نه وه شی بزانه نه و جوره پهرنده یه
 نه گه رپر سه نه بیت ده ناو نه و کیسه یه
 نه و مایانه ده هیلته وه ، که برسی بوو
 یه لک یه لک ده یان خوات «

ما یه کیوله: « واریاره نه گه رمایه لک
 که وته ناو نه و کیسه یه وه بیتر ریقای هاتنه
 وه و زگار بوونی بو نیه ». مار میله گوتی ؛
 « هیچ ریقایه لک نیه مه گه کیسه که یاره بجات ،
 من نه نه بکیت ده ده می نه گه هات و

تووشته بو و جه تووشی پهرنده می (که قام به کارس
 بهرینه « . مار میله نه وه می گوت و چوه ناو
 درزی بهردیکه وه و فه نه بکیتی زور تیتره
 ده گه ل خوس هینا . مایه که فه نه ره که می
 لی وه گرت و پیی گوت : « مار میله گیان
 تو زور دلوزیت من نازانم چاکه ت چون بده مه وه »

مار ميكله پي سگوت: «گيا نه كه م سوپاسي پي ناويت، من له و جوړه خه خه را نه م زور مه په كافي كه بيار ده بم داده يشم و له دري گيا كان خه خه ران دورت ده كه م و ده په ه مه ماسيه خولو له كافي وه له م تو.»
 ماسي گوتي: «تا يا پيش ضيئ ماسي تر پيره دارويتون؟»

مار ميكله: «به لي كه ماسي ليره وه ق پيريون، وائيتا نه وه نه زورن كه پيا وه ماسي گره پيره كه شيان به تملك هينا وه.» ماسيه كه گوتي: «به خه قه قه ده هيني نه كه ر به زور وه رم دانه نيسي ريم بارن هون سه ريان له و ماسي گره شيوانه وه؟» مار ميكله گوتي: «له به ر نه وهن زورن و پيكه تيان هه په كافي ماسي گر

توور که سی ده هاویت تا بیا نگریت ، ده چنه
 ناوی و رایه کیشن و له ده ستنی ماسی ر به ر
 ده بیت وه ده گهل خویان ده ریبه نه ناوده ریا «
 مار میلک گوین له سه درزی به ر دیک
 دانا و هه ستنی گرت و به مایه که سنی گوت ؛
 « کیتر خودا حافیر وادیاره مندا له کام له خه و
 هه لتاون ». نه وه سنی گوت و هوه نا و قه لستی
 به ر دیک وه ، مایه که سنی اچار لیس داو رویت

-۴-

ده رویت پریار له خوی ده سرد ؛ وادیاره
 نه ورووباره ده رژیته ده ریا وه ، خوا نه کا
 په رنده سنی «هقا» ده ستنی به سه ما بکشی ،
 به راتنی مار مایی بی بزه پیه وده په ویت
 ها و ره گه زنی خوی هه ل لووشنی ، ناشی زانم
 په رنده سنی ماسی خوریشن چه دوژ منایه تیه کی

Handwritten text in Arabic script, likely a religious or philosophical treatise. The text is written in a cursive style and is partially obscured by a diagonal watermark that reads "Institut Kurde de Paris". The text is arranged in approximately 15 horizontal lines, with some lines being more densely packed than others. The ink is dark, and the paper shows signs of age and wear.

« جگر بازه را در او در وقت خواب در وقت خواب »
: « جگر بازه را در وقت خواب در وقت خواب »
« جگر بازه را در وقت خواب در وقت خواب »
: « جگر بازه را در وقت خواب در وقت خواب »
« جگر بازه را در وقت خواب در وقت خواب »
: « جگر بازه را در وقت خواب در وقت خواب »
« جگر بازه را در وقت خواب در وقت خواب »
: « جگر بازه را در وقت خواب در وقت خواب »
« جگر بازه را در وقت خواب در وقت خواب »
: « جگر بازه را در وقت خواب در وقت خواب »
« جگر بازه را در وقت خواب در وقت خواب »
: « جگر بازه را در وقت خواب در وقت خواب »
« جگر بازه را در وقت خواب در وقت خواب »
: « جگر بازه را در وقت خواب در وقت خواب »
« جگر بازه را در وقت خواب در وقت خواب »
: « جگر بازه را در وقت خواب در وقت خواب »

يا فتى في عالم من عالمنا
 يا فتى في عالمنا من عالمنا
 يا فتى في عالمنا من عالمنا

يا فتى في عالمنا من عالمنا
 يا فتى في عالمنا من عالمنا
 يا فتى في عالمنا من عالمنا

يا فتى في عالمنا من عالمنا
 يا فتى في عالمنا من عالمنا
 يا فتى في عالمنا من عالمنا

يا فتى في عالمنا من عالمنا
 يا فتى في عالمنا من عالمنا
 يا فتى في عالمنا من عالمنا

... دینیت و سائنس و طبیعت ...
 ... دینیت و سائنس و طبیعت ...
 ... دینیت و سائنس و طبیعت ...
 ... دینیت و سائنس و طبیعت ...
 ... دینیت و سائنس و طبیعت ...

-5-

... دینیت و سائنس و طبیعت ...
 ... دینیت و سائنس و طبیعت ...
 ... دینیت و سائنس و طبیعت ...
 ... دینیت و سائنس و طبیعت ...
 ... دینیت و سائنس و طبیعت ...
 ... دینیت و سائنس و طبیعت ...
 ... دینیت و سائنس و طبیعت ...
 ... دینیت و سائنس و طبیعت ...
 ... دینیت و سائنس و طبیعت ...
 ... دینیت و سائنس و طبیعت ...

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين

السلامة والنعمة والرحمة والبركات
 التي جعلها لك يا ربنا في هذا اليوم
 المبارك والبركات التي جعلها لك
 يا ربنا في هذا اليوم المبارك

والسلامة والنعمة والرحمة والبركات
 التي جعلها لك يا ربنا في هذا اليوم
 المبارك والبركات التي جعلها لك
 يا ربنا في هذا اليوم المبارك
 والسلامة والنعمة والرحمة والبركات
 التي جعلها لك يا ربنا في هذا اليوم
 المبارك والبركات التي جعلها لك
 يا ربنا في هذا اليوم المبارك

والسلامة والنعمة والرحمة والبركات
 التي جعلها لك يا ربنا في هذا اليوم
 المبارك والبركات التي جعلها لك
 يا ربنا في هذا اليوم المبارك
 والسلامة والنعمة والرحمة والبركات
 التي جعلها لك يا ربنا في هذا اليوم
 المبارك والبركات التي جعلها لك
 يا ربنا في هذا اليوم المبارك

والسلامة والنعمة والرحمة والبركات
 التي جعلها لك يا ربنا في هذا اليوم
 المبارك والبركات التي جعلها لك
 يا ربنا في هذا اليوم المبارك
 والسلامة والنعمة والرحمة والبركات
 التي جعلها لك يا ربنا في هذا اليوم
 المبارك والبركات التي جعلها لك
 يا ربنا في هذا اليوم المبارك

Handwritten text in Arabic script, likely a religious or philosophical treatise. The text is written in a cursive style and is partially obscured by a diagonal watermark reading "Institut kurde de Paris".

... ..

از آن...

... ..

... ..

حقیقتاً در این دنیا همه چیز در گذر است و در آخرت همه چیز در پیش است

«...»

«...»

«...»

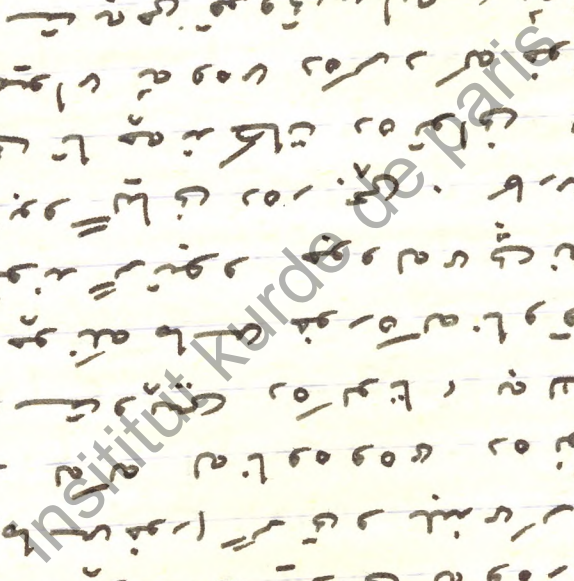
«...»

«...»

«...»

«...»

... ایاں ہے، اسی لیے ہم نے یہ نکتہ پیش کیا ہے۔
... اس لیے ہم نے اسے "پہلے اور پھر" سے کہا ہے۔
... اس لیے ہم نے اسے "پہلے اور پھر" سے کہا ہے۔
... اس لیے ہم نے اسے "پہلے اور پھر" سے کہا ہے۔
... اس لیے ہم نے اسے "پہلے اور پھر" سے کہا ہے۔
... اس لیے ہم نے اسے "پہلے اور پھر" سے کہا ہے۔
... اس لیے ہم نے اسے "پہلے اور پھر" سے کہا ہے۔
... اس لیے ہم نے اسے "پہلے اور پھر" سے کہا ہے۔
... اس لیے ہم نے اسے "پہلے اور پھر" سے کہا ہے۔
... اس لیے ہم نے اسے "پہلے اور پھر" سے کہا ہے۔

... انما هو من اسم الله العظيم ...
... انما هو من اسم الله العظيم ...
... انما هو من اسم الله العظيم ...
... انما هو من اسم الله العظيم ...
... انما هو من اسم الله العظيم ...
... انما هو من اسم الله العظيم ...
... انما هو من اسم الله العظيم ...
... انما هو من اسم الله العظيم ...
... انما هو من اسم الله العظيم ...
... انما هو من اسم الله العظيم ...
... انما هو من اسم الله العظيم ...
... انما هو من اسم الله العظيم ...
... انما هو من اسم الله العظيم ...
... انما هو من اسم الله العظيم ...
... انما هو من اسم الله العظيم ...
... انما هو من اسم الله العظيم ...
... انما هو من اسم الله العظيم ...
... انما هو من اسم الله العظيم ...
... انما هو من اسم الله العظيم ...
... انما هو من اسم الله العظيم ...

Handwritten text in Arabic script, likely a religious or philosophical treatise. The text is written in a cursive style and is partially obscured by a diagonal watermark that reads "Insittut Kurde de Paris". The text is arranged in approximately 15 horizontal lines across the page.

ده گنه گريانيش که و ته به رگوس ا جا وه کافي

به تاريکي راهات جا و به ماسيه کي به ک جا ر

وور دکه وت که نه گوسه به لک خوسه ده لاس

داوه و به گور ده گريت و بانگي دايکي ده سات ا

ه ماسيه چکوله ره شه نه ليني نزيک بوه وه و

بي گانوت : « ده گوسه چکوله کم هسته و واز

نه سين و گريان به نه و ريقا به ک به وزه وه بو

رزگاريت، چه سوورده ماسيه بانگي دايکت ده که يته؟ »

ماسيه وور ديله که شي گوتي، « تو بيم ناليني

کيبي ؟ تو نابيني ... نه بيم، واه نا و ده چم ؟

نه هو ... نه هو ... نه هو ... دايه گيان بگه ضر يام ا

نه هو ... ناتوانم ده گه لت بيم و تو اي ماسيه گ

ده نا و ده ريارا بر فيتم .. نه هو ... نه هو ... نه هو ! »

ماسيه شه شي : « يا به ا به ا به ا به ا به ا به ا به تو

به و حاله تا بروون مه هو ماسيه کان ده به ي ...

کافي وور ده ماسيه که له گريان و يتا بي گانوت :

« بريارم واداره نه و ماسيه خوره زور داره

له نا و بجم و مه هو ماسيه کان له چنگي رزگار بجم

به لام بیسی وهخت تو تا زار ده که م تا کو و جیله
 سوک و ریو امان نه که میت ا...

ما یه ووردیله: «واتو خوت خه ریکی له
 نا و ده هیت چون ده توانی ماسه خور کلوثریت؟»
 ماسه ره شه میگو له که خه نج ره که ی
 ده رهینا وینکافی دا وگوتی: «هه ریستا ده-
 بینی چون وورگی ده درم! گویم لی بگره
 بزانه هیت ی ده لیم، من خوم خه ریک ده
 که م به که ران و سوران، به ولا وئنه ولا
 دا، بوئه وه ماسه خور که هه لفریونیم و
 نختوو که م به م! کاتی که ماسه خور ده ستی
 سر دبه قاقان پیله نین و ده نووی سر ده وه
 باز به ده ره ودا».

ما یه ووردیله که گوتی: «ته ی تو چون بی...»
 ماسه ره ش: «بیر له من مه که وه، تا ته وستم
 کاره له نا وئنه بهم نایه مه ده ره ودا»
 ته وه سگوت و ده سکر دبه سوران وگه ران
 به و بهر وئنه م بهر و نختوو که م دیواری زگی ماسه

Handwritten text in Arabic script, likely a religious or philosophical treatise. The text is written in a cursive style and is partially obscured by a diagonal watermark reading "Institut kurde de paris". The text is arranged in approximately 15 horizontal lines across the page.

سەھەری ئۆز

ئۆز ئۆزى ئۆزى

ئۆز ئۆزى ئۆزى

ئۆز ئۆزى ئۆزى ئۆزى

ئۆز ئۆزى ئۆزى ئۆزى

چیکه نه بنه کهواره شی به لکه شکر دایر که رانی کوردستان
به لام زور به واقعه و دایره ده سوپه ندره سوپه تیان
له شنبه سال ده زنه گرتوه و هر له سر ره فتاریه شیوه
سه روت و دایره لیره و خوش شیری ده تاپیری به !!
بو به دا هر سورت له سر بگرا چوری شور شیرانی
کوردستانی شیر و ده لکیرا نده ده سی شیری نا و خوش
له کوردستانی عراقه!

شبه شنبه ایله یو برپا بزگاری فوما و شورشی
کوردستان له هر دو دیو که سی ده تیان لی ده له بنه ده .
براله : واکه هر کس دیت بره لک لکوز و چیکه سی هومانه
شبه به ره جیانی نیمه کنه زور و باستان
له ل ده کات هودارم بلره هکی سوپه تیان بده .
له دو سیدیا . له شیر یاتده له جی رانی ۱۰ فوت
ده زانی صه (له حور یوت) بی به شیر بودم
وه کورده که لایسته فاهر چه زنه توفی جی و ادوس بی
بگه به که !! به لام نه تیوانی دلی مامورستان له من بره نجینت
بو به شیر هه شقم به سر حیرته که به وه لکه به هر
چه نده (اصلی واقعه) ده یانه وی دایر که کن!

شیر هه زانی بو بره لکوز
مه مه لال

